

[Christophersen.]

overveje, om ikke ekspeditionen af lånesagerne kunne forkortes. Jeg ved, at der her måske også ligger et oplysningsproblem i forhold til brugerne, men i visse tilfælde kan en sag jo strække sig over flere måneder, og det mener jeg man må betragte som utilfredsstillende i sammenligning med, hvad andre pengeinstitutter er i stand til at præstere.

Handelsministeren (Erling Jensen): Indledningsvis kan jeg erklære mig enig med hr. Christophersen i, at det vil være af værdi for både samfund og erhvervsliv, om investeringerne i erhvervslivet øges, og jeg tror, jeg kan love hr. Christophersen, at der i løbet af de kommende par måneder vil fremkomme forslag fra regeringen om sådanne investeringsfremmende foranstaltninger over for erhvervslivet.

Specielt vedrørende håndværk og den mindre industri skal jeg nævne, at formålet med lov om lån til håndværk og mindre industri og formålet med lov om garantier for lån til industrivirksomheder først og fremmest er at støtte sådanne virksomheder inden for håndværk og industri, som på lang sigt skønnes at have de nødvendige vækstmuligheder, og som det derfor er af samfundsmæssig betydning at styrke.

I sidste finansår blev lånerammen i henhold til lov om lån til håndværk og mindre industri udnyttet fuldt ud. I indeværende finansår har der på grund af konjunkturaftmatningen været en væsentlig mindre efterspørgsel efter lån, konstateret inden den nuværende regering tiltrådte. I indeværende finansår har der imidlertid fundet en lempelse sted af retningslinjerne, idet maksimumsbeløbet for det enkelte lån er blevet forhøjet fra 150.000 kr. til 250.000 kr. Jeg vil ikke anse det for tilrådeligt, at man på andre punkter lempet retningslinjerne for kreditværdighed og lånestørrelser, idet man i så fald vil forlade lovens målsætning.

Såfremt antallet af kvalificerede ansøgninger fremover måtte øges, således at den nuværende bevilling ikke slår til, er jeg indstillet på at søge den nuværende ramme udvidet.

Loven om garantier for lån til industrivirksomheder har, som fremholdt af hr. Christophersen, ikke hidtil haft den store

interesse for erhvervslivet, idet den kun er anvendt i meget begrænset omfang i forhold til garantirammen. Dette må formentlig tages som udtryk for, at erhvervslivet selv har formået at skaffe de fornødne midler, hvilket også er pengeinstitutternes opfattelse. Situationen er her parallel med garantiordningen efter egnsudviklingsloven, som også kun har fundet begrænset anvendelse i forhold til de eksisterende rammer.

Ved vurderingen af loven og dens rækkevidde må man også tage i betragtning, at den blev gennemført samtidig med egnsudviklingsloven af 1967, og at man netop tilstræbte at give den et begrænset anvendelsesområde, idet man ellers løb en risiko for at svække selve udviklingsbestræbelserne.

Om behandlingen af disse sager i direktoratet for egnsudvikling, hvor de henhører, kan jeg oplyse, at man ved den i 1970 gennemførte ændring af håndværkerlånelloven samtidig tilstræbte en forenkling af administrationen. Det er mit indtryk, at denne forenkling har givet sig udslag i en væsentlig kortere ekspeditionstid. Direktoratet bestræber sig naturligvis på at behandle disse sager så hurtigt, som det overhovedet er muligt, men der er også et krav til en forsvarlig belysning af sagerne, og desværre må det nok erkendes, at mange andragender, der indsendes, er så ufuldkomment oplyst, at det tager uforholdsmæssig lang tid at få de nødvendige oplysninger frem.

Endelig har spørgeren efterlyst en bedre og mere populær information til erhvervslivet om ordningen. Da Håndværksrådet og de to store teknologiske institutter selv er repræsenteret i det rådgivende udvalg, der står bag denne lovgivnings gennemførelse, er der herigennem sikret en tæt forbindelse til erhvervslivet. Endvidere består der et snævert samarbejde mellem direktoratet og de lokale egnsudviklingsudvalg, og man har jævnlig kontakt med de enkelte byers erhvervschefer og med de forskellige branchefuldmægtige inden for industri og håndværk. Direktoratets embedsmænd har jævnlig orientering og foredrag for erhvervsorganisationer og lokale sammenslutninger af erhvervsdrivende, og endelig er banker og sparekasser gjort bekendt med ordningen.

Selv om der således gennem disse kanaler skulle være sikret et bredt kendskab til ordningerne, vil jeg dog gerne med direktoratet